

VASÁRNAP

EGYHÁZTÁRSADALMI KÉPES CSALÁDI LAP.

FELELŐS SZERKESZTŐ:
TÓTHFALUSI JÓZSEF,
ev. ref. lelkész.
TÁRS SZERKESZTŐ:
PAÁL GUSZTÁV,
ev. ref. koll. tanár.

KIADJA:
Az Erdélyi Ref. Fgyházkerület
„Egyházi Ertekezlete“

Megjelenik:
minden vasárnap egy iven.
ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egy évre . 4 kor. Negyedévre 1 kor.
Fél évre . 2 kor. Egy szám ára 10 fill.

Szerkesztőség és kiadóhivatal

hová a lapba szánt kéziratok

— reklamációk és —

előfizetési pénzek küldendők

— Maros-Vásárhely, —

Szentgyörgy utca 9. szám.

— ev. ref. lelkészi lakás. —

Az egyház társadalmi jelentősége.

(T.) A különböző pártok és társadalmi tényezők egymás elleni harczában az egyházi szervezetnek egyetlen része sem szabad tétlenkedjék. Ellenkezőleg feladata, hogy *megszentelő és kiengesztelődésre vezető munkát végezzen*. Az osztályharczok, az önzés és politikai durvaságok idejében az egyházi szervezetek a béke és társadalmi kiengesztelődés központjai kell legyenek. Semmire sincs nagyobb szükségünk, mint erre. Legyen legalább egy helye a nyugalomnak és békének és legyenek emberei a nyugalomnak és békének. Magára az ügyre sincs szükségesebb, mint ez. Nem csupán politikai harczbahívás és gazdasági osztályérdekek jelszavai által érhetjük el népünk kedvezőbb és boldogabb állapotát, hanem a szeretetben gazdag tettek által, a melyek az érdekek harczában megsebesítetteket segítik és a harczokban a szeretet lelkét kialudni nem engedik. Harcz és kiengesztelődés egyaránt szükséges. De mindkettőt nem teheti a társadalom. A munkának meg kell oszonia igazságosan az egyház és társadalom között aképpen, hogy egyik munkájának jelentősége se kerüljön a másiké fölé. És e téren az egyháznak kiengesztelődésre vezető munkája nemcsak egyeseket hoz jobb anyagi viszonyok közé, hanem

egyszersmint állandóan, erkölcsileg nevelőleg és társadalmilag megszentelőleg hat. Erősíti a tetterőt, életkedvet, reményt a jövőben; elősegíti a közösség érzetét, az egyenlőséget és az egymás iránti helyes viselkedést; ébreszti, aczélozza a nemes becsvágyat, biztosítja a családi életet; az embereket mind jobbakká, boldogabbakká és elégedettebbekké teszi.

Nehéz feladat a mai idők gazdasági küzdelmeibe kiegesztelőleg és kiegyenlítőleg lépni fel. De a ki a feladatot sikeresen megoldja, az szolgáltatja a társadalom sok mindenféle betegsége ellen a legbiztosabb gyógyszert. Már pedig a mikor arról van szó, hogy fel kell mutatni a közöset eskölcsi, társadalmi és nemzeti életünkben; fel kell tüntetni az erkölcsi alapelvek szükséges voltát a gazdasági viszonyok tovább fejlődésénél és ezen alapelveket világosan és határozottan ki kell fejteni: az emberi intézmények közül melyik volna alkalmasabb emez alapelveknek a népközösség minden rétegében elterjesztésére, mint az egyház, melynek ily irányu munkája legbensőbb rendeltetésével szorososan összefügg? Miként az erkölcsi, ugy a társadalmi és gazdasági életben is mindenkinek el kell ismerni a küzdelem és verseny istenadta jogát; de el kell ismerni azt is, hogy mindenféle küzdelem és verseny közepette a végcél csupán a kiegeszt-

telődés lehet és csak annak kell lenni. Már pedig azt az egyházon kívül sikeresen nem munkálhatja semmi.

Világos tehát, hogy az egyház jelentősége társadalmilag sokkal nagyobb, mint azt első tekintetre gondolnánk. A ki pedig azt belátja, az kell, hogy méltányolja ama törekvést is, mely szerint az egyházi tevékenység körét ki kell bővíteni nagy mértékben; a megcsontosodott formákon változtatni s nemcsak a lelkészeknek, hanem az egyetemes papság elvéből kifolyólag az egyház minden hű tagjának megtenni mind azt, a mi a gyülezeti élet, vallás-erkölcsi és társadalmi, szellemi és anyagi oldalának ápolására, tisztitására, emelésére hasznos és szükséges, hogy legyen a gyülekezetben egészséges közszellem. olyan közszellem, a mely a lélek és test törvényei követelte életmódban nyilvánul, vagy hogy: „legyen az egészséges testben egészséges lélek.“

Erről, így, már nem egyszer volt szó lapunk hasábjain. Kérő, intő, buzdító szavunk nem egyszer hangzott fel, de mirtha nem mindenütt talált volna nyitott fülekre és kitárt szivekre!

Hirdettük a gyülekezetekben, különösen nagyobb egyházközségekben az egyesületi élet szükségét; helyenként, a körülményekhez képest református férfi, női és ifjusági egyesületek alakításának hasznait, mert a templom falain belül történő vallás erkölcsi foglalatosságok által nem érhető el az egyház társadalmi jelentőségének teljes érvényesülése. A templom falain kívül az erők egyesítése által kell munkálni azokat a törekvéseket, a melyek egyházas irányban működő erőteljesebb egyháztársadalmi közszellem teremtésére irányulnak. Az ily módon egyesített erők segítségével kell az egyháznak munkálni ama kötelelességeket, a melyekkel a társadalommal szemben tartozik. Ilyenek a szegények ápolása, az alkohol elleni védekezés, a vasárnapi munkaszünet társadalmi uton történő létesítésének elősegítése s a nép fiainak társadalmilag nemesítő szellemben, evangéliumi hitben nevelése.

ily értelmű munkára kell kezdet fogjunk. A zászló fenlobog előttünk, erőteljes elhatározás és kitartás, győzelemre fogja segíteni a jó diadalára!

Márczius 15-ikén.

A végzet, az ember földi életét különös, megfejthetetlen célzattal, de igen bölcsen a boldogságnak és balszerencsének, az örömnök és bánatnak változásával tette változatossá. A sors forgandósága adja meg az életnek az ő érdekességét, báját; a végzet változatosságában nyilvánul Isten akarata. A folytonos, zavartalan boldogságot nem élvezzük, mert nem tudjuk méltányolni; valódi becsét csak akkor ismerjük fel, mikor a bánatnak és szenvedésnek ürömpöharát is megizleltük. A szakadatlan jólét azonban elbizakodottá is tenne; megfélekednénk Istenről, ki a boldogságot adja; kevélyek lennének és keményszívűek; önzők és istentagadók. A bánat és szenvedések tüzeiben tisztul meg egyéniségünk a föld salakjaitól; a megpróbáltatások és sorscsapások pörölye kovácsolja finommá lelkünk aczélát . . . „Fájdalom a boldogságnak egyik alkatrésze; az örömnök levegőjét megtisztítja bánat“ . . .

Az életnek ez a képe azonban nemcsak egyeseknek, hanem nemzetek pályafutásában is tükröződik. Nem kell a példákat messze keresnünk, itt van szegény magyar nemzetünk. Isteneen kívül ki számlálhatná meg a tenger csapást, mely árva nemzetünket meg meg törte? Ki tudná megmondani, hogy szerencsétlen hazánk hányszor ért rossz idöket; felette hányszor jártak rossz csillagok? Nem tudjuk megmondani, mert ki adhatna az emberek között számot a tenger fővényiről? Azt mondják, hogy Isten azokat látogatja meg csapásaival, büntetéseivel, a kiket nagyon szeret. Szüneteseink tengere méltán ragadtathatna arra az önhittsége, hogy Istennek választott népe vagyunk. Talán mondjuk is, talán hivalkodunk is ezzel, de elfelejtjük, hogy az Isten azért sújtja szeretteit, hogy a bün örvényeitől visszatartsa, vagy ha azokban elmerültek, kimentse. Megszámlálhatatlan büntetésünk arról tanuskodik, hogy Isten szava nálunk süket fülekre talált, zárt ajtókon zörget. Nem követtük hívogató szavát, mikor szárnyai alá vett és megoltalmazott volna „mint a kotló az ő csirkéit.“ Elidegenedtünk Tőle, hazugság után jártunk és hiába-valókká lettünk.

Nemzetünk szenvedéseit már réges régen Izrael népének sorsával hasonlították össze. Izrael fiai Isten kiválasztott népe; a rabszolgaság földjéről az Úr hatalma vezérli Kanaan áldásdus országába; dicsőséget ad neki idegen nemzetek felett; de Izrael háladatlan, elbizakodik és kevélységében elfordul Istentől.

Jehova tisztelete nem a régi. a tiszta, külső fénynyel. trombita harsogással, áldozati füsttel, üres szóval, álnoksággal és tettetéssel dicsérik Istent, kit lélekben és igazságban kell imádni. Hoznak földi áldozatot, pénzt és drága kincseket, de sziveiket meg nem lágyítják. Fizetnek dézsmát, dicsekedve teljesítik

a külső törvényt, de lelküket meg nem alázzák. Ajkuk Istennek zeng dicséretet, szivük azonban a Mammont bálványozza.

„Az ítéletet keserűségekre változtatják és az igazságot a földön hagyják heverni. Sanyargatják a szegényt és az ő rakás gabonájától megfosztják őt. Az igazat elnyomják; a bűnösöktől váltságot vesznek és a szükölködőnek igazságát elfordítják.“ (Amos.)

Nagy bátorságban élnek, kiket az Úr szolgálátára hívott el; bátorságuk kevélység. Kik a szeretet Istenére esküsznek, gyűlöletet táplálnak sziveikben, kikre Sionnak gondozása bizatott elhatalmasodtak és háboruságot terjesztnek a népek között. Örülnek hiábavaló dolgokon és csalhatatlanoknak mondják magukat.

Nemcsak Izrael bűnei ezek; a mi fejünkre is ráolvashatja ezeket a Mindenható Isten. Rá is olvasta nem egyszer, meg is büntetett értük nem egyszer, de a mint Izrael nem hallgatott szózatára „Keressetek engem és éltek“, ugy mi sem figyeltünk rá. A jó Zrinyi Miklós keserves panasza századokkal ezelőtt hangzott el, de máig sem vált tárgyalanná; ha ma élne a hős költő, ma is elkeseregné: „Megharagudott Isten a magyar nemzetre, mivel látja, hogy nála az ő nevének és Krisztus vérének nincs becsülete, az öreg embernek nincs tisztelete, az erkölcsnek nincs kelete!“

Csodálatos, de mély igazság, hogy az idők ismétlődnek. Ez évi márczius 15-iki ünnepély talán nemcsak arra int, hogy a 48-as idők emlékét megünnepeljük. Az én emlékezésem nem az örömmel vig hangjait csalja ki szivemből; inkább gondolkozva tűnődöm afelett, hogy aránylag rövid időn belül újra megpróbál minket a jó Isten; pedig „megbűnhődte már e nép a multat és jövőt“. Megbűnhődte, de meg nem értette.

Hogy a közel jövő milyen megpróbáltatások, szenvedések és kínzások járma alá fog hajtani, azt nem tudjuk, csak azt vallhatjuk erős hittel, hogy Isten megbünteti ugyan a bűnösöket, de el nem pusztítja. Nemzetünket érdeme szerint sujthatja, de meg nem semmisíti. Ha bűneinket megbánva, segélyért fohászunk hozzá, felénk fordítja arcát szólván: „Elhagyjalak-e? Megesett én bennem az én szivem, nem cselekszem az én haragomnak busulása szerint, nem térek elvesztésemre, mert Isten vagyok és nem ember“.

Ne féljünk, ne aggódjunk; a vihar meg fog edzeni. De akár elkövetkezik ez a vihar, akár nem, szálljunk egy kissé magunkba; ne nézzük a jelen és jövő helyzetet a napi politika szemüvegén át, vizsgáljuk meg bensőnk, adjunk számadást lelkiismeretünknek arról, hogy mennyiben igyekeztünk egyen egyen a bajt, a veszélyt hazánk egétől távol tartani vagy mennyiben van részünk annak felidézésében. E belső vizsgálódásra ma különösen rá vagyunk utalva,

midőn az elnyomással fenyegető nyers erőszakra nem felelhetünk fegyverrel, golyóval, ágyuszóval. Hanem csak erkölcsi erővel, lelki tisztasággal és tántoríthatlan hittel. Igyekezzünk, hogy ne csak ajkunk, de szivünk mondja az imát, nem is csak ma, nem is csak holnap, hanem minden időben: „Isten óvja nagy csapástól mi magyar hazánkat!“

Paál Gusztáv.

Isten igéje.

A böjt világossága.

Esaiás 58, 5—9.

Anna profétaasszony, a Fanuel leánya böjtölt és imádkozott. (Luk. IV. 37.) Dániel próféta, midőn Jeremiás hetven esztendejének elmúlását várja Dárius uralkodásának első esztendejében, az Úrhoz emeli orczáját könyörgéssel és böjtöléssel. (Dan. 9. 3.) Kornélius megtérése előtt negyednapig éhen volt és imádkozta. (Csel. X. 30.)

Ezek az Isten lelkétől ihletett nők és férfiak, mikor az Úr kegyelmét várták, böjtöltek és imádkoztak. A mai kor embere pedig, ki mellesleg szólva tele van a szabadulás igéjével a könnyelműség ledér előre számításától fogva, mind a bűnöknök golgotai keresztjéig: böjtöl és nem imádkozik, mintha hiába való lenne Esaiás gyönyörűsége, az igazság olajától csepítő nagy intése.

„Ilyen-e a böjt, melyet én parancsoltam, hogy napestig az ember gyötörje az ő lelkét, mint a káka lehajtsa az ő fejét, vagy hogy zsákot és hamvat terítsen maga alá? Ezd nevezed-e böjtnek és az Úr előtt kedves napnak? Avagy inkább nem ez-e a böjt, melyet én választottam, hogy a gonoszszágnak köteleit eloldjad, megoldjad a terhes igákat és szabadon bocsássad a megromlottakat és hogy minden igát elszaggassatok; avagy nem ez é, hogy az éhezőnek megszegd a te kenyeredet és a szegény bujdosókat bevigyed házádba? Mikor mezitelen látsz, megruházzad és a te tiszted előtt ne rejtse el magadat? Akkor feltámad, mint a hajnal a te villágosságod, és a te ékességed mindjárt kivirágzik és a te igazságod előtted megyen, az Úrnak dicsősége fedez be téged“.

A böjtölés nagy titka olvasható e sorokban. Ha megszívlelnők intéseit imádkozás lenne böjtölésünk és nem nagyböjti unalmas prédikáció az ide csatolt rövid magyarázat. Hiszen az a böjt, mit a szentírás parancsol, merőben más, mint a milyent a keresztyének jó része tart mind e mai napig.

Böjtölünk vagy nem böjtölünk, imádkozunk vagy nem imádkozunk, ezen a téren mozog a böjt mai fogalma, mert merőben elfeledtük a Máté ev. XV. részének intelmét: vajjon böjtölnek-e a völegény ágyas házának fiai? És ha mi a Megváltóban örvendezünk,

ha oly örömmel vagyunk a Jézussal, mint a völegény testvérei bátyjokkal szemben. illik e a feketített orcza mihozzánk? Avagy hogy káka módjára lehajtsuk fejünket? Nem és szájszor is nem, hanem a külsőnkön is meglátszó örömmel kell sietnünk arra, hogy a gonoszság kötelét eloldjuk, hogy ha egy embert is, de kivesszünk a bűnök kezei közül, ha egy lelket is, de a jó útra térítünk; hiszen a minden igát eloldó szeretetnek csak úgy tehetünk eleget, ha az Úr előtt kedves nappá leszen még a mi böjtünk ideje is!

Az Úr munkát kíván tőlünk, mindnyájunktól kivétel nélkül. Ha Mózes úgy fejezhette be csak életét, hogy az ígéret földjére vezette a népet, ha Ilyésnek hivatása volt elrontani a Baál oltárait, ha a próféták a kettéfürészeléssel kellett, hogy megpecsételjék profécziájukat, ha a Megváltó csak a kereszt gyalázatának elszenvédése után térhetett az Atya dicső országába. nekünk is csak az elvégzett munkánk után lehet lelkünket kezeibe adnunk annak ki életre hívott. És e szent munkához, hogy talál a böjt sanyargatása, a káka szomorúsága? Sokkal szebb és Istennek is inkább tetsző a hamvas ruha helyett: a mezitelen megruházása, az éhezés helyett a kenyér megszegése az éhezőknek és a képmutatás hazug mestersége helyett a test szükségének kielégítése.

Csak így igaz a böjt, ha imádkozni is tudunk. Csak úgy kedves nap az Úr előtt, ha reánk rótt munkánkat végezzük most is, a mi testünket elenyészítő éhezés helyett. Én szebb dolognak tartom, ha imádkozni tanítok meg valakit, mintha testem elgyötröm, mert ez igazabb.

Én tanuló Keresztelő János tanítványaitól, kik böjtöltek, mert várták azt, kinek mesterük még saruját megoldani sem méltó; Josafát és Jezábel böjtje is lelkemet mélyen meghatja, de egyedül a Megváltót követem, mert vele akarok élni, elkísérni Őt még a Golgotára is és a legszebb imádságban, mit ott mondott, abban találok lelkem megtisztító imádságát.

Osváth Lajos.

Kegyesség útja.

A jó példa.

Egy öreg atya két fiával utra kelt. Melegen süttött a nap; a környék pusztaság és kietlen volt, sehol nem volt látható árnyat adó fa vagy forrás. Végre elérkeztek egy földmives tanyára, mely gazdag hajtású gyümölcsfákkal volt körülvéve, telve szép és érett almákkal, körtékkel.

„Hála Istennek!“ szól az egyik fiú, „itt talán jó szívű emberek laknak, kik nekünk adni fognak az üdítő gyümölcsből, ha kérni fogunk tőlük.“ Többször kopogtattak az ajtón, hangosan szóltak, de nem volt bent senki, ki feleletet adott volna. Hosszu várakozás után szól a másik fiú: „nincsen itthon senki“ De

hát három almával több vagy kevesebb, mindenikünknek egyet a fáról csak lehet szakítani. Karját már kinyújtá hirtelen és a fa ágát leakarta huzni, hogy róla három almát leszakítson. „Ne bántsát fiam,“ szól az öreg atya, „tartsd tiszteletben az idegen tulajdont, legyen az neked szent.“ Elégedjünk mi meg e fák enyhet adó hús árnyával, elég üdítő enyhet ad az így is nekünk; minden élvezet, mely tiltott, hasonlít a paradicsomi tiltott gyümölcshöz, mely kárhozzát és halált szerez az embernek.“

Leült az öreg fiaival a fa árnyába és a fa gyümölcse alkalmat adott nekik gondolataikat magasabb tárgyakra irányítani. Jézus szavai jutottak eszébe az atyának: (Máté 7., 17.) „minden jó fa jó gyümölcsöket terem“; ezzel összekapcsolta Pál apostolnak eme szavait: (Galat 5., 22) „A léleknek gyümölcse ez: szeretet, öröm, béke, békességtűrés, kegyelmesség, jóság, kis alázatosság, mértékletesség.“ E szavak megmagyarázása és alkalmazása után imával zárta be elmélkedését. A két fiú ez épületes elmélkedés után elfelejtette éhségét és szomját.

Midőn mindhárman felkeltek, hogy tovább folytatnák utjukat, egyszerre kinyílt a tanyai ház ajtaja és kijött a tulajdonos földmives. Előbb elrejté magát lakásában, hogy ne legyen kénytelen nekik adni valamit feleslegéből, de szemmel tartá azért az idegeket, hogy szükség esetén megvédje tulajdonát, ha kell fegyverrel is. Meglepte azonban őt az idegen három jövevény önmegtagadása, ezek nagy tisztelete az idegen tulajdon iránt, az öregnek elmélkedése átaljárta szívét. Étében ő ilyet nem érzett magában, mert ő pogány volt, ő a rágalmazó nyelvektől a keresztyénekről csak rosszat hallott, de keresztyént nem látott soha. A tisztos öreget és két fiát szerető szívvél köszönté, bevezette házába, tejjel és jó fekete rozs kenyérral megkínálta és gyümölcsfáinak legszebb gyümölcseit izletesen felrakta vendégei elé. Ezután kérte a tisztos öreget, hogy beszélne neki még többet Krisztusról, ki ily becsületes embereket nevel. Az öreg keresztyén atya a Jézusról szóló evangéliomot hirdeté neki és bezárta beszédét ezen szavakkal: „mert úgy szereté Isten e világot, hogy az ő egyetlen egyszülött fiát adá, hogy mindenki valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök-életet vegyen.“ (Ján. 16.)

Elkíséré azért az öreg pogány vendégeit a legközelebbi folyóig, ott megkeresztelteté magát és azután könnyek közt búcsuzott el vendégeitől.

„Lássátok“ szól az öreg apa fiaihoz, így egyengeti az Evangéliumnak az útát a keresztyének jó példája. Azért mondja az Úr Jézus Krisztus: (Máté 5. 16) „Ugy fényljetek a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket és dicsőítsék a ti mennyei atyátokat.“

Péterfi Károly.

Igéretünk és szándékunknak megfelelően folytatjuk anyaszentegyházunk kiváló férfiainak ismertetését és arczképüknek közlését. Mai számunk Péterfi Károly egykori maros-vásárhelyi tanár és lelkész, arczképét hozza.

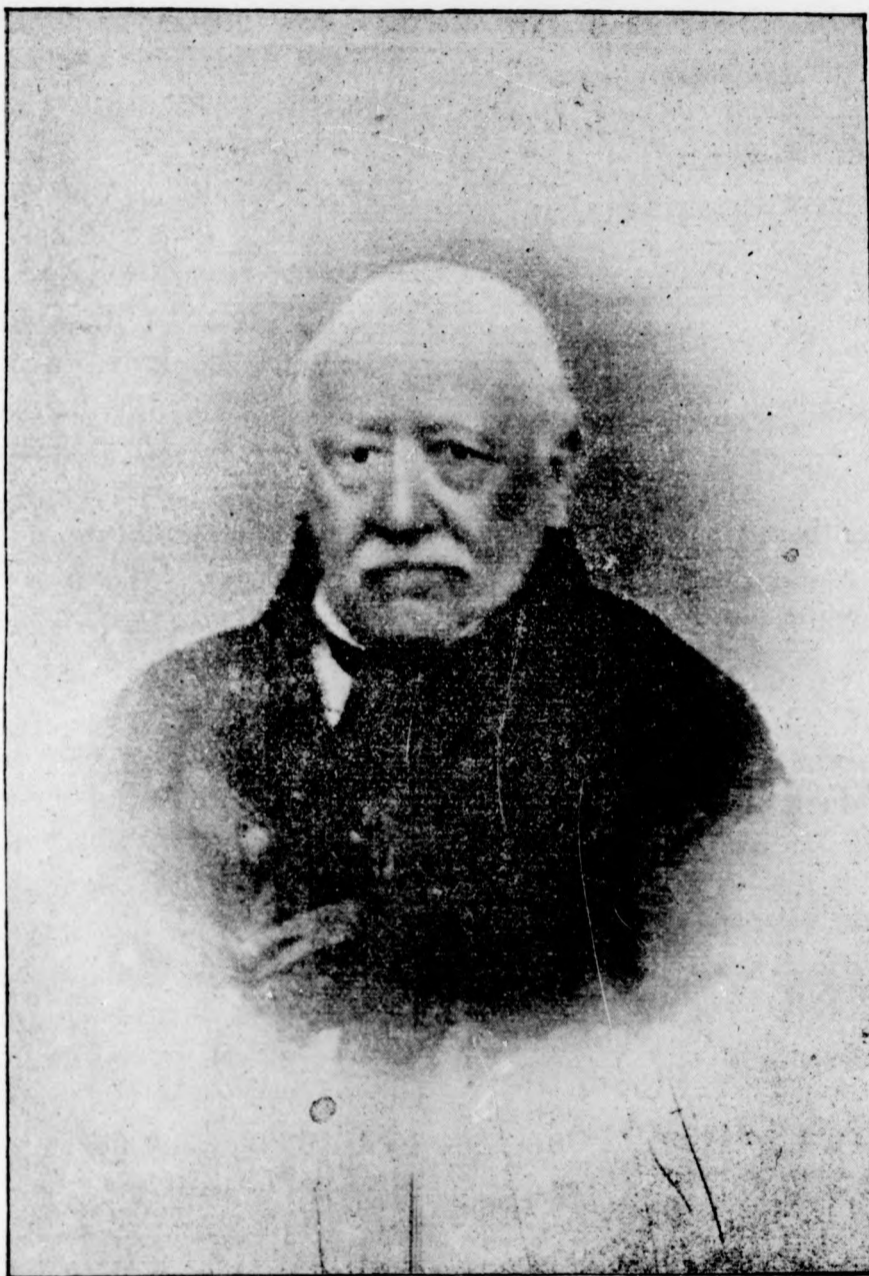
Péterfi Károly 1790. április 17-én született Sóvár radon. Családjá a XV. századtól a XVIII-ikig a harczmezőn szolgálta édes hazánkat, a XIII-ik századtól kezdve a szószéken, templomban és iskolában, Istennek igéit hirdette 14 papot adván anyaszentegyházunknak. A család különös drága kincse, úgy a harczok kemény megpróbáltatásai mint a béke áldásos napjai alatt, a lángoló hazaszeretet és igaz mély hitt, Istenbe vetett bizalom volt. Péterfi Károlyt szülei nem halmozták el földi kincsekkel, de adtak neki jó, vallásos nevelést. Atyja a szünidők elteltevet a marosvásárhelyi ev. ref. kollegiumba távozó fiát mindannyiszor elkísérte hazulról a falu határáig, ellátván őt minden vagyonnál drágább kincsekkel, jógi tanácsokkal, hogy félje az Istent, szeresse embertársait, tisztelje tanárait, dolgozzék becsületesen, hogy szüleinek öröme, hazájának haszna teljék benne. A jó tanácsok nem hullottak köves talajra, mert Péterfi Károly úgy tanuló mint férfi, sőt öreg korában is hű, szorgalmas munkása volt Isten országának.

Miután tanulmányait itthon és a külföldön elvégezte, Maros-Vásárhelyre hívták meg lelkésznek.

Papi működésének első évében, 1815-ben, irodalmi és társadalmi uton tetemes összegeket gyűjt a marosvásárhelyi „kis templom“ építési költségének fedezésére. 1818. kollegiumi tanár lesz. A bölcséletet tanította oly lelkesedéssel, oly odaadással, a milyennel az igazán hű és lelkes katona a harcz mezején küzd. Lelkiismeretes kötelességteljesítése közmondásossá vált; 19 évi tanársága alatt alig mulasztott 19 órát.

1838-ban a tordosi ekklezsia katedráját foglalta

el. Midőn lelkészi állását elfoglalta, a kitlen pusztaság gyászos képe köszöntette: a templom, harangláb, papi lak leomolva, iskolának se hire se hamva, a lelki élet kihálva, a jó magyar nép eloláhosodva, távol az Istentől, tolongva a bűn széles útján. Alig három év alatt édenné változtatta a sivár sivatagot Péterfi Károly apostoli buzgó munkálkodása. És mikor élvezhette volna keserves fáradozásának édes gyümölcsseit, jöttek reá és egész családjára az emberfeletti szenvedéseknek, megpróbáltatásoknak napjai, évei, de soha egy ujjnyira sem tért le Istennek útjáról, Istenét soha meg nem tagadta. Jutalmát el is nyerte, mert élte alkonyát Maros-Vásárhelyt mint

lelkész töltötte el. Híveinek szeretete, embertársainak tisztelete vette körül, tanítványai pedig soha el nem felejtették őt; a mély gondolkozásu bölcsészt és ékesszavu tanítót, szónokot. Sirja felett, mely a marosvásárhelyi ref. temetőben 1873-ban domborult porai felett, ma is a hálás emlékezet lebeg.

P.

RAB SAS.

Az utca szélén egy faláda ál,
Elfogva benne a madár király.

A büszke sasnak szárnyát megtörék
Bámolja oft az utca-csöcselék.

Egy része rá gunnyal boszantni jár,
Csak túri azt némán a rabmadár.

... Vigyázzatok! — Hát hogyha ezalatt
Kinő a szárnya, uj erőre kap;

S hatalmas, vergődő csapásitul,
Rozzant fogháza ottan szertehull.

Ismét erős lesz, büszke és szabad! ...
— Akkor szaladj, te gyáva, csürhe-had!

Farkás Sándor.

Legyünk alkalmas szolgálai az Uj Testamentum-
nak, nem a betűnek, hanem a léleknek: mert a betű
megöl, a lélek pedig megelevenít.

II. Kor. 3, 6.

Az isten pedig az ő hatalmassága szerint meg-
cselekedheti, hogy a ti jó kedvetekből való adakozás-
toknk haszna titeátok térjen.

II. Kor. 9, 8.

Legyetek erősek az Urban és az ő hatalmas
erejében.

Efész. 6. 10.

A papi lakról.

Irtá és felolvasta **Irsay József** kolozsvári ev. ref. lelkész, Maros-
Vásárhelyt, 1906. márcz. 4-én, az ev. ref. egyházi dalkör estélyén.

Tegnap ilyenkor egy papilakot építettünk, —
csaknem Erdély tulsó szélén — Bánffyhunyon,
Damosra. Engem is elhívtak az építők közé s vittem
egy darab követ, vagy ha úgy tetszik: egy parányi
homokszemet az épülethez. Ameddig fáradoztunk az
építésben, én elgondolkoztam afelett, hogy miért is
építnek hát a Magyarok papilakot — ebben a felette
nyomoruságos világban? Építik némely helyt meny-
nyei örömmel, édes boldogsággal; láttam egyszer
hogy a gyermekek is segítettek (lopva hordták a zsin-
delyt a padlásra a meddig az öregek ebedeltek). Épi-

tik más helytt a kőnél nehezebb panaszszal; épen
Damosról halottam, hogy az öreg *Csoma János* csak
azért akart baptista lenni; — mert azt a házat kell
építeni! Az pedig a való igazság, hogy az a rogyásig
megterhelt nép uj terhet vesz magára. S vajjon miért?!
Egy házzal több vagy kevesebb egy faluban vagy
egy városban — alig jöhet számításba. Irtam egyszer
összeszámláló lapokat és pár oldalon huszonnyolcz
rubrikában még azt is megírtuk hány tyukjok van
az asszonyoknak.

Ha történeti igazságot akarok soraimba füzni,
meg kell mondjam, hogy nem a vásárhelyi papilak,
se nem az enyém van a szemem előtt. De rég elmúlt
időkben, bemohosult emlékek közt, valahol messze
— csendes völgy ölén látok olyan „papilakot“ —
amelyik kiválik a többi sorából: vagy tán anélkül az
„egy ház“ nélkül nem érne semmit a többi ház.
— Csak egyet lépjünk a szomszédba — találunk
mindjárt. Nincs rajta semmi felirat, nincs semmi jel-
zés, nincs megkötve a hivatalos óra — hajnaltól le-
fekvésig mindenki megtalálja, amit keres. Mintha
mindenkinek aki a házba bemegy és megelevedve
kijön — az arczára lenne írva „ez a mi házunk.“ —
A járni és beszélni tudó gyermek nagyot nézne. ha
akadna olyan járókelő — aki megkérdezné „hol lakik
a pap? „Sohase férne a fejébe, hol lehet olyan ember,
aki azt nem tudja... Egy ellen teszek százat, hogy
annak a háznak küszöbét nem szövi be a fű, — leg-
jobban az abba vezető ösvény van eljárva. Legelső
és legutolsó vendége egyházi uram — a reggeli és
esteli harangozás után. Illő köszöntés után legelső
kérdése „nincs-e valami baj Tiszteletes Uram?!“ A
baj pedig az egyházi szertartás: — nem kell-e beteg-
hez menni, nem kell-e halottnak harangozni, nem
kell-e valakit megidézni (mikor panaszkodnak a viszá-
lyos házasok), nem jött-e valami „hivatalos“ az Es-
peres Urtól — stb., ezek a mindennapi gondok, hogy
aztán nyugodtan mehessen Egyházi uram — napi
munkájára. Kurator uram köszönt be aztán számot
adni sáfárkodásáról, — nincs egy ház se baj nélkül;
hát aztán az eklézsiában hogyne merülne fel napról-
napra valami elintézni való. — És mind azon a házon
kell keresztülmenjen. Sorba kerül a mindennapi ren-
des „agenda“ — Istók Uram egy kis születési jegyzést
kér a Pista gyerekről, — mert bepróbálná a városba
valami mesterségre: — a fiú kerekas akarna lenni.
Zsuzska néném asszonynak most konfirmált lánya
— Kiss Anna — igen jó helyet kapott (a mélt. Grófné
sógoránál belső lenne) — keresztlevél kell. Ferkő
Uram — mint násznagy az öccse lányának — Kisá-
nak — a keresztlevelét kéri; — délután készülnek az
anyakönyvre, Felső Gyuri veszi aki Karácsony előtt
jött haza a tüzérektől. Meghalt szegény András bácsi
— a faluvégi — Isten nyugtassa meg — Erzsók néne
a bizonyítványok után jár, a hagyaték iránt, meg egy

kis jó tanácsot kérne Tiszteletes Urunktól — hogy lehetne, hogy az a pár darab föld maradna csak Jánosnak — a fiúnak — s Katit, akit messzevittek férjhez — e jószágból fizessék ki. Ne adj Isten, hogy kitérjen Tiszteletes Uram a válasz alól; mert hogy az a körjegyző, meg az ügyvédek dolga — (mert ezeket az urakat is neki kell megválasztani) s ha meg nem beszélne aprólékosan a dolgot — egy után száz lélekben támadna bizonyágtétel: „nem látszik rajta, hogy annyi esztendeig tanult!“ Ha beteg a borju vagy a malacz, akár a gyerek vagy az öregek közül valamelyik — cziczkoró, szegfűvirág, kigyófü, farkasalmafa levele vagy virága, erős víz (karbol), Hoffmann csepp, arnika, semmipor, kámforos golyóbis, fodormenta, czintoria, hársfa meg bodzafa virága stb. mint állandó patikában, abban az „egy házban“ meg kell legyen; attól az „egy háztól“ meg kell gyógyuljon sokszor minden ház.

S amíg Tiszteletes Uram hiven sáfárkodik a reábizottakban — Tiszteletes Asszonyunk se nézheti tétlenül — sokszor azon az irodán többen vannak, mint a másikon. — A legelső kicsi csirke, a legkorábbi fejes saláta, a legjobb magnak való, új fajta vetemények megválasztása, habos vászon fehérítése, új varrottas minta tanítása, a szabványok készítése, ugorkasaláta eltevése — s csak az Isten tudja mi mindennek a sorsa, — a papné irodáján dül el.

Egyesíteni kell sokszor a két irodát, — mikor a járó buza megcseréléséről van szó, vagy mikor nehéz panasz esik hogy tavaly mindenütt göcsös volt a kender, mikor van ujság, nehogy ugorkát vessen, vagy paszulyt ültessen valaki, milyen idő volt „Vincze napján“ s mikor lesz „Orbán“. Nem tudom azt se végig sorolni, aminthogy ennek az irodának igazán nincs vege — mert amikor elvégeznék azt ami már megtörtént: azt kezdik megbeszélgetni aminek ezután kell megtörténni azt pedig csak a jó Isten és a jó asszonyok tudják . . .

Azonban nem csak én látom a papilakokat, látja minden ember, — látják bizonynyal kedves hallgatóim is. Én láttam papilakot zsupfedéllel, behajlott mestergerendával, mely amíg az irattárt magáravette. az öreg szolgát ugyancsak megtanította alázatosságra.

De láttam olyat is, hogy egy vonal se volt hijja a szoba magasságának a 4 mtr. 20 ból és az új ifju lelkipásztornak a bal szegeletből a jobb szegeletbe kellett cserélni a vízvezetéki csapot; mert a régi helyén nem szerette.

Láttam olyan papilakot is, hogy minden szombat estére új padimentumot kapott sárga porondból a Tiszteletes Asszony keze által.

De láttam olyat is, hogy ha a parketjén egy szalmaszálnyi hasadás támad, föl kell egy sort szedessen az eklézsia, — nehogy a betegség csirái, bacillusok tanyázzanak benne.

Láttam — nem egyet — olyant is, hogy ha egy kis eső indul Tiszteletes Asszonyunknak minden lábosa minden fazaka a padlásra kerül.

De volt olyan is, hogy egy nedves folt miatt egy falat ki kellett bontani, hogy elszigetelő lemezeket rakjanak közé és a padlóját háromszor kellett újra fölszedni — nehogy gombacsira teremjen benne.

Az ember se mind egyforma, akként ezek a mi házaink is különböznek egymástól. Hanem annyi még is bizonyos, hogy mindjárt 400 esztendeje ezek a házak tartották meg a *magyarokat magyaroknak*.

(Folyt. köv.)

Felkérjük olvasóinkat, hogy minél szélesebb körben terjesszék a „Vasárnapot“

Egyháztársadalmi élet.

Maros-Vásárhely. Az egyházközség által az adventi vasárnapoktól kezdett felolvasások még mindig tartanak. Az érdeklődés és hatás, a melyet a hivekre s az állandóan vallásfelekezeti különbség nélkül egybeseregülő hallgatóságra gyakorol biztató kilátással kecsegtet az egyházi élet minden térein. Ezekről egyik következő alkalommal fogunk beszámolni s most csak az itteni egyházi férfi dalkör által, még e hó 4 én rendezett hangverseny lefolyásáról szólnunk, a mely élő tanubizonyágtétel a buzgó énekesek szorgalmas jóigyekezetéről s a vezetők, kiváltképpen a derék karmesterek Kovács Pál és Nagy László énekvezértanítók működéséről. A hangverseny a következő főbb tárgyából állott. 1. Vonós négyes, előadva a marosvásárhelyi kamara zenetársaság tagjai Dr. Agyagási Károly, Dr. Szilágyi Sándor, Dicső Géza és Bürger Albert urak által. 2. Női dalkör karéneke. 3. Irsay József kolozsvári ügyvezető lelkész felolvasása és végül Dósa Margit k. a. magánjelenete. Közben a rendező dalkör gyönyörű énekszámait tették kellemessé az estét.

Brassó. Már előző számunkban említők, hogy a brassói Magyar Prot. Nőegylet folyó hó 3-án magyar estélyt rendezett. A nőegylet bemutatta a nagyközönségnek a Toldi-trilógiát 110 szereplővel korhű öltözetben, szavalatok és énekszámok kíséretében. A magas színvonalon álló, remek előadást előkelő nagy közönség élvezte végig. A közökben a magyar klasszikus zeneirodalom legszebb darabjait adta elő a kitűnő polgári városi zenekar. Másnap ugyanezt az előadást 1100 növendéke a különböző iskoláknak nézte végig tanáraik vezetése mellett. A hazafias szép estélyek sikerének érdeme a nőegylet választmányáé és ennek élén Péchy Árpád lelkész védnöké, Makoldi Józsefné és Kónya Julia alelnököké, valamint Binder Jenő fő-reáliskolai tanaré.

Képek az amerikai magyar ref. egyház építő és áldozó cselekedetéből.

Azon atyafiságos és szolgatársi viszonyból fogva, melylyel lapunk szerkesztősége az „Amerikai Magyar Reformátusok Lapja“ szerkesztőségével szemben áll, alkalmunk van hétről-hétre meggyőződni arról az igazi apostoli buzgóságról, a melylyel távol idegenbe költözött magyar véreink lelki gondozását végzik azok a magyar lelkészek, akik vévén a mi Megváltó Urunk kibocsátó szavait: elmentek, hogy Amerika szabad földjén is hirdessék az evangeliumot és szolgálják honfitársaik lelki és földi javainak érdekeit.

Édes örömmel telik el szívünk, ha arra gondolunk, hogy az ő fáradozásuk nyomán, ott, a különböző nemzetek rengetegében édes anyanyelvünkön ivadékról-ivadékra zenghet a zsoltár, szólhat a buzgó imádság s a megindító ige és a megelégedés indulata győz meg ha látjuk, hogy napról-napra buzgóbb és áldozatkészebb ténykedések teszik széppé, életerősebbé az ottani magyar ref. egyházi életet.

Sok követendő példát látunk bennük s az ő utjaikon. De álljanak itt a példák: *Az amerikai Magyar Ref. Egyesület* vezértestület pénztárába ez évi január havában 7127 dollár folyt be. Ez az összeg ékes tanulság a jobbára szegény munkás magyar reformátusok áldozatkészségéről.

Bridgeport, Conn. Tudósítója az egyházi belélet ismertetése után így ír: Szép eredmény. Híveink buzgóságáról s áldozatkészségéről gyönyörű bizonyosságot tesz egyházunkban a január és február havi bevétel melynek összege 1074.60 dollár.

Ilyen körülmények között szívünk lelkesedéssel és örömmel telik el. Nagy és nehéz dolgok előtt állunk. Uj templomunk építése szokatlan terhet ró vállainkra, de nem csüggedünk, mert látjuk, hogy kicsi és nagy, szegény és gazdag egyaránt szívén viseli az anyaszentegyház ügyét.

Felemelő az a buzgóság, a melyet a home-steadi ref. hívek tanúsítanak az egyházi ügyek s a Krisztus anyaszentegyházának építése iránt.

Homestead. Hazafias hagyományainkhoz híven s tekintettel főként elhagyott kedves magyar hazánk jelenlegi szomorú állapotára, hazafias kegyelettel fogjuk megünnepelni Homesteadon is márczius 15-ét. Az ünnepély márczius 17-én, szombaton este fél 8 órakor lesz megtartva a ref. templom alatti szép iskolahelyiségben és az egyház és a ref. egyesület által rendeztetik. Reméljük, hogy Homestead hazafias összmagyarsága együtt ünnepel velünk e napon.

Orgonánk ügye. Miután egyháztanácsunk július 1-ére határozta el a nagy orgonának templomukba való beállítását s illetve az orgonaszentelés megtartását, most már e rövid időt ugyancsak fel kell használnunk s minden erőnket megfeszítenünk, hogy a kitérített időre mindennel rendben legyünk. Főszükség

természetesen, hogy az orgona árának felét elő tudjuk mutatni s annak alapján Carnegie urtól kérjük az ígért 9500 dollár megadását. Szép adományt juttatott orgonaaalapunkra a Kun Károly vezetése alatt működött ifjusági énekkar, mely összes fennmaradt alapját, 35 dollárt felajánlotta a szent célra.

Említettem, hogy a federali leány egyház hívei fáradoznak egy 500 dolláros alap összehozásán, nemkülönben a willocki testvérek. Végül a duquesneiek sem akarnak elmaradni A mckeesportiak nagyszerű adományairól máskor fogok megemlékezni. A mi még hiányzik az 500 dollárhoz (még kell vagy 180 dollár), az Isten segedelmével majd csak összehozzuk. A legszébb az volna, ha gyülekezetünkben minden egyes tagja, kicsinye és nagyja meghozná a maga tehetsége szerinti áldozatát e szent célra. Legyen az az orgona mindnyájunké. Annak az orgonának lesz vagy 800 sipja. Némelyik sip benne nagy, másik kisebb értéket fog képviselni. Foglaljunk le egy sipot a mi adományunkkal. Carnegie ur hadd vegye meg az orgonának faalkatrészeit, legyen az szébb, az értékesebb, az Istent mindég dicsőítő rész belőle a mi adományunk. A kik adhatnak, adjanak, a kik gyűjthetnek, gyűjtse- nek e szent célra!

Megint 300 dollárt törlesztettünk. Jan. és febr. hónapban gyűjtésből, perselypénzből háromszáz dollárt raktunk össze és ezen összeget felhasználtuk, hogy azzal újra könnyítsünk egyházunk terhein. Mivel febr. 28 án járt le a Monongahela Trust Co.-nál egy 300 dolláros váltónk, tehát a főgondnok s főpénztárnokkal kifizettük e váltóadósságot s mivel örömiünk nagy volt e felett, tehát elhatároztuk, hogy úgy teszünk, mint az angol gyülekezetnél szokásban van: ünnepelesen megégettük a váltót. Ez a legbiztosabb módja annak, hogy ettől a váltótól örökre megszabaduljunk. Bár adná a jó Isten, hogy az összes többi váltókkal is hasonlóképpen cselekedhetnénk mihamarabb. Megjegyezzük, hogy ez a 300 dolláros váltó még a templom udvar kiköveztetéséből való adósságunk volt s így most már azzal nem tartozunk. Így haladunk Isten szent segedelmével!

*

Ime! így szólnak az amerikai magyar ref. egyház cselekedeteiről szóló tudósítások.

*

Ez csak egy-két eset véletlenül kiszakítva a dicséretes munkásság és követendő példák képéből, a melyek között nincs felvéve a vasárnapi iskolák s egyéb egyházi testületeik áldásos működése, pogányok térítése stb.

Kétségtelen, hogy nálunk, idehaza is láthatjuk az egyházi építő munkásság, áldozatkészség gyönyörű jeleit — szorványosan és — elég ritkán. Éppen azért kétszeres elismerés illeti Amerikába kivándorolt hit-testvéreinket cselekedeteikért és jó példaadásaikért.

Hirek.

— **Bibliai olvasó kalauz.** Szabadság. A bűn szabadsága. Gal. 5, 13—25. A bánattól való mentesség. Róm. 5, 1—5. Félelemtől szabadon. Csel. 4, 8—21. Szabad szolgaság. I. Kor. 9, 16—23. Krisztus által szabad. Gal. 5, 10. A szolgaság szelleme. Róm. 8, 12—17. **Az igazi szabadság.** Ján. 8, 30—36.

Előre. Kevés az arató. Máté 9, 35—38. Sok munka. Márk. 3, 13—22. Készen. II. Kor. 9, 1—6. Buzgóság. II. Kor. 11, 22—23. A buzgóság forrása. I. Kor. 15, 1—10. A gonosz buzgalom büntetése. Ámós 8, 1—10. **Előre.** Jónás 3, 1—10.

— **Az országos ref. zsinat** elnöksége arról értesítette a zsinati képviselőket, hogy az új ülés az e hó 22-én helyett 27-én kezdődik meg.

— **Rendkívüli egyházkerületi közgyűlés.** Az e hó 7-ére és következő napokra egybehívott rendkívüli közgyűlés nagy érdeklődés mellett folyt le Kolozsvárt, br. Bánffy Dezső vezető főgondnok önmagyméltóságának elnöksége mellett. Az összehívás főoka az országos zsinatnak azon határozata volt, melylyel elrendelte hogy az új egyházi törvények mellett, függetlenül, az erdélyi egyházkerületnek a 9. §-ban biztosított külön joga és alkotmányos szervezete is kinyomattassék. E mellett kisebb jelentőségű ügyek is tárgyalattak s egyik legjelentősebb mozzanat volt a néhai malomvizi Kendeffy Gyula mezőméhesi birtokos végrendeletének tudomásul vétele. E végrendelet tartalmát lapunk idei 2-ik számában ismertettük volt s hálás kegyelettel eltelve emlékezünk meg újból a nagynevű Kendeffy család e derék és igazán példaadásra buzdító áldozatáról. A gyűlés végének nagy jelentőséget szereztek dr. Bartok György szeretett püspökünk és br. Bánffy Dezső elnöklő főgondnok atyánkfiainak szavai, a kik a kerület bizalmának, szeretetének és ragaszkodásának kölcsönös biztosítása után: egyetértésre, szeretetteljes és jóakarattal buzgó munkára szólították fel a kerület képviselőit.

— **Kossuth Ferencz beteg.** Kossuth Ferencz, a függetlenségi és 48-as párt és a szövetséges ellenzék elnöke, ismét beteg. Régi csúszos baja olyan nagy erővel lépett fel, hogy az illusztris pártvezér kénytelen volt ismét ágyba feküdni.

Egy protestáns uralkodó gondolkodása. III. Frigyes császártól kérdezték, ki a legkedvesebb alattvalója: „Az, felelé a császár — aki Istent jobban féli, mint engem!”

— **Tíz ember halála a Dunán.** Megrendítő szerencsétlenség történt hétfőn reggel a Dunán. Tíz munkakereső szegény ember a Csepel-sziget közelében a szélől korbácsolt, viharzó Dunán kiesett a felborult rozzant csónakból, melyen hazaigyekeztek s a vízbe fulltak. Tizenöten ültek a csónakban, ezekből ötöt kimentett egy bátor mentőcsapat, a többi azonban a Duna hullámaiba veszett. A szerencsétlenül jártak között hét leány volt. Bizony nagy szerencsétlenség

ez, melyet még gyászosabbá tett az körülmény, hogy előidézője a csónak kormányosa részeg volt s azért borult fel a csónak. Örizkedjétek attól, hogy valaha részeg emberre bizzatok éltetek!

— **A pogány és a keresztyén rabszolga.** „Úgy most a gazdánk kiment, hagyjunk fel a dologgal és pihenjünk egyet.” Így szólt a pogány rabszolga, keresztyén rabszolgatársához. „Az enyim még itt van — válaszolt a keresztyén — és onnan felülről néz le, hogy megjutalmazzon, vagy megbüntessen; én azért tovább dolgozom.” Vajjon így gondolkoznak-e a mai keresztyén szolgák is?

— **Óriási bányaszerencsétlenség Franciaországban.** Borzalmas bányaszerencsétlenség történt Franciaország legnagyobb széntermő vidékén, a courrieriesi kőszénbányában amelynek több mint ezer emberélet esett áldozatul — Arányait és áldozatainak számát tekintve, párját ritkítja ez a katasztrófa, amelyet bányalégrobbanás okozott mely néhány pillanat alatt lángbaborított valamennyi tárnát, úgy hogy a munkások nagy részének még csak annyi ideje sem maradt, hogy az oldalajtókon meneküljön. A bánya körül, ahol remegő, síró gyermekek és jajveszékélő asszonyok állanak, szivettépő jelenetek játszódnak le.

Hirek az országból.

— **Egy királyi biztosról.** Marostorda vármegye és Maros Vásárhely sz. kir. város teljhatalmu királyi biztosa Vozáry János, folyó hó 13-án, kedden érkezett meg Maros Vásárhelyre, s az állomástól, hol a 62-ik gyalogezred diszszázada, a város főkapitánya és a csendőr százados fogadta erős katonai fedezet alatt, közös hadseregbeli huszársággal körülvéve, egyenesen a csendőr-laktanyába hajtatott. Az egész bevonulás alatt semmi zavar nem fordult elő. Vozáry már másnap, szerdán délután a városnál megjelent az e célra összehívott rendkívüli közgyűlésen, s felolvasta kinevezési iratát. A közgyűlésen egyetlen törvényhatósági bizottsági tag sem jelent meg, csak a tanács és a városi tisztviselők. Vozáry a vármegyéhez is átírt, hogy a főispáni irodát, valamint az alispán felfüggesztését tárgyazó fegyelmi iratokat 24 óra alatt adják át neki. Lapunk zártakor arról értesülünk, hogy a vármegye összes tisztviselői egy kivételével, megtagadták az érintkezést a királyi biztossal.

— **Wekerle lemondása.** Wekerle pár nap alatt lemond a közigazgatási bíróság elnökségéről, s helyébe Kristóffy belügyminiszter kerül az elnöki székbe. A belügyminiszteri tárczát pedig Rudnay Béla veszi át.

— **Lesz-e a választás.** Jelenleg ez az a kérdés az egész országban, melylyel foglalkoznak, de eddig még pozitív értesülést nem nyeriünk. Sokan abban a reményben vannak, hogy hat hónap is eltelik, míg a választások kiíratnak, mások szerint mihelyt Rudnay a belügyminiszteri tárczát átveszi a választásokat kiírják, s rövid idő alatt megfog az történni.

Csak egy kortyot!

Irta: Bodnár Gáspár.

Távolról sem állítom, hogy a Szarkáék Palija (aki bizony még csak hátulgombolós nadrágban jár) korcsmázik. Azt se' mondom, hogy napról napra kupiczával issza a vadvizet, mán mint a pálinkát.

De azt igenis látó két szememmel tapasztaltam, hogy a Szarkáék Palija már jól ismeri a kortyot, mert naponkint beszív egy kortyot.

Csak egy kortyot!

*

Szarkáéknak is megadta a jó Isten azt az örömet, hogy kis fiacskájuk született. Hej, sokáig vártak reá. Sokáig kérlelték a jó istent, hogy adjon. Aztán zugolódtak is, hogy nem ad.

— Miért nem ad éppég' csak nekünk — mondogatták.

— Ne kísérsd az Istent — szólott az öreg asszony, a Szarka anyósa. — Tudja az Isten mis csinál.

Hát hogy ne lett volna öröm a háznál, akár egy országban, mikor hosszú várakozás után — trónörökös született.

Mert Szarka tökéletesen annak tartotta Palikát. Mer' hát mi tagadás benne, királynak érezte ő magát a maga kis birodalmában. Miér' ne lehetne tehát az ő fia, Palika trónörökös?

És nőtt-nőtt Palika. Már gagyogni kezdett. Kis kezét kinyújtogatta minden után, ami kis szivecskéjének tetszett. A szülők meg bizony végtelen örömeiket lelték abban, ha fejlődő kis fiacskájuknak mindennel kedveskedhettek.

Szarka, mint annyi más gazdaember, nem volt a jónak elrontója. Minden reggel — nagyon elismerem, hogy csak módjával — megivott egy-egy pohárka pálinkát.

A kis fiu is látta az üveget. És nézzétek csak, kivánta az üveg tartalmát is. Azután is kinyújtotta kezeckéjét. És mert az anyjok nem volt hajlandó belőle kedveskedni, rettenetes sirásra fakadt. Szarkának meg nem kellett több, csak annak a gyermeknek sirását hallja.

— Adj egy kortyot neki, anyjok — mondotta jó szívvél. — 'Iszen csak nem hal belé.

— Mit gondolsz, ember — szólott az asszony elrémülve.

— 'Iszen egy kortyot csak!

A fiú mindig jobban-jobban ordított, eiannyira, hogy Szarka már-már nem tudta elviselni. Megragadta tehát az üveget és a kis fiú szájába tette. Palika meg huzott belőle egyet.

A gyermek összerázkódott. Arcza kipirult, köhögsélni kezdett... de aztán rámosolyodott apjára.

— No ugy-e, szólott Szarka, hogy elhagyta a sirást?

A napok teltek, Palika még sokszor sirt... Ilyenkor már maga nyújtotta kezeckéjét az üveg után. És Palika napról-napra kikapta a maga kortyát. Szinte természetessé vált ez a szokás szülők és a gyermek előtt egyarányosan.

Hát idáig tart a korty történetének eleje. De közepe, meg vége is van ám.

*

(Vége köv.)

HIRDETÉSEK

felvételnek

lapunk kiadóhivatalában.

Agrár takarékpénztár r. t.
Maros-Vásárhelyt.

Teljesen befizetett részvénytőke egy millió kor.

Fiókintézetek és kirendeltségek: Csikszereda, Gyergyó-szentmiklós, Marosludas, Marosujvár, Nyárádszereda, Parajd, Sz.-Udvarhely és Székely-Keresztur.

Jelzálog kölcsönöket nyújt földbirtokra és bérházakra a legjutányosabb feltételek mellett, ugyszintén **törlesztéses kölcsönöket 300 koronától** kezdődőleg a tőketörlesztést és kamatot magában foglaló félévi részletfizetések ellenében **10-65 évig terjedő időre 4 $\frac{1}{2}$ % alap kamattal**. Magasabb kamatu előző kölcsönök konvertáltak. Minden kölcsön a leggyorsabban rendszeresen 2 hét alatt készpénzben folyósítatik.

Leszámitól 6 hónapi lejáratig terjedő bel- és külföldi váltókat, utalványokat és adóleveleket.

Elfogad betéteket könyvecskére, vagy folyószámlára és azokat felmondás nélkül fizeti vissza.

Előleget ad értékpapírokra és betárolt árukra.

Folyószámla hitelt nyújt betáblázásra és más birtosítókra.

Vásárol és elad értékpapírokat külföldi pénzeket; bevált szelvényeket és kisorsolt értékpapírokat; teljesít tőzsdei megbízásokat és átutalásokat; kiállít utalványokat és hitelleveleket bel- és külföldre.

Képviselet a legrégibb és legnagyobb biztosító intézetet a Trieszti általános biztosító társaságot (Assicurazioni Generali) és eszközöl tűz, üveg és jégkár, valamint betörés elleni, végre élet- és baleset elleni biztosításokat a legolcsóbb díjak mellett.

„VASÁRNTAP“

EGYHÁZTÁRSADALMI KÉPES HETILAP,

= AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET EGYHÁZI ÉRTEKEZLETÉNEK KIADÁSA. =

Szerkesztik: **Tóthfalusi József** ref. lelkész és **Paál Gusztáv** ref. koll. tanár, Maros-Vásárhelyt.

Mi a „Vasárnap“ célja?

A „Vasárnap“ célja az, hogy legyen a mi olvasni tudó és olvasni szerető magyar és első sorban erdélyi református magyar véreinknek komoly irányu, egészséges szellemi táplálékot adó, a világ dolgairól helyesen tájékoztató olvasmánya, a melyből tápot merítsen hitének, vallásos szükségletének; megismertesse teendőivel, hogy azok teljesítése által igaz keresztyén magyar ember lehessen.

Hogyan fizessünk elő a „Vasárnapra“?

A „Vasárnap“ előfizetési díja **egész évre 4 korona, félévre 2 kor., negyedévre 1 korona.** Előfizetünk úgy, hogy a megfelelő előfizetési díjat postán utalványozva a „Vasárnap“ kiadóhivatala címére Maros-Vásárhelyt, Szentgyörgy utca 9. sz. címre elküldjük. A megrendelést czélszerűen eszközölheti mindenki a maga illerékes lelkésze útján is, a ki szívesen fogja az előfizetési díjat hozzánk elküldeni.

Ne hanyagoljuk el a megrendelést, hogy a lap küldésében fennakadás ne álljon elé.

A „Vasárnap“ jutányos áron hirdetéseket is elfogad.

Ha a szép Maros-Vásárhelyen ügyes bajos dolga, akad ne mulassza el megtekinteni

az ev. ref. Kollegiumi könyvkereskedést

hol az irodalom legujabb termékei állandóan raktáron vannak, ép úgy szakmunkák mindenféle nyelven, imakönyvek egyszerű és pompás díszkötésben, ifjúsági könyvek, folyóiratok stb. Bárhol és bárki által hirdetett mű legrövidebb idő alatt — portómentesen — megrendelhető.

Papíráru raktáram a legragyobb, hol olcsó pénzen jó árut kap a t. vevő, mert 100 levélpapír és 100 boríték csinos dobozban csak 60 kr., amelynek eddig 1 frt 60 kr. volt az ára. — 500 finom fehér irodai papír 2 frt 20 kr. 500 iv fogalmazó papír 1 frt 40 kr. Pecsétviasz, tinta, itatóspapír, írónok és számtalan e szakmába vágó, de itt fel nem sorolható cikk a legolcsóbban beszerezhető.

Nagy gondot fordítok tanszerekre és tankönyvekre, népkönyvtárakra, havi részletfizetésre.

Jó és olcsó! ez a jelszó. — Postai megrendelések pontosan eszközöltetnek.

Az ev. ref. kollegiumi könyvkereskedés

MÁRVÁNYI ARTHUR Maros-Vásárhely, Főtér Bál-ház.

ADI ÁRPÁD

≡ KÖNYVNYOMDÁJA ÉS KÖNYVKÖTÉSZETE ≡
MAROS-VÁSÁRHELY SZÉCHENYI-TÉR.

Ajánlja két nagy gyorsajtóval,
két amerikai gyorsajtóval, lyukasztó
és több segédgéppel, valamint a leg-
modernebb új betűkkel jól felszerelt

könyvnyomdáját

minden e szakba vágó munkák gyors
és izléses elkészítésére, feltűnő olcsó
árak mellett.

Vidéki megrendelések azonnal esz-
közöltetnek.